

Toho dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. 2 Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď; posadil se v ní a celý zástup stál na břehu. 3 I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Vyšel rozséváč rozsívat. 4 Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. 5 Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. 6 Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. 7 Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. 8 A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. 9 Kdo má uši, slyš!“

18 Vy tedy slyšte výklad podobenství o rozséváči. 19 Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaselo podél cesty. 20 U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; 21 ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. 22 U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. 23 U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.“

Sestry a bratři,

jak je vám při rozsévání? Je to dobrý pocit? Pamatuji se, jak jednoho zemědělce upoutalo, když jsem říkal, že sedlák rozsévá s nadějí, totiž doufá, že zrno se ujme, že vzroste, odkvete, bude klas a nakonec hojná žeň. I ten sedlák musí mít víru a naději. Přitakal mi, že to tak je.

Zasévání je dobrá věc. Vidím kolem sebe, jak mají i zahrádkáři radost, když se něco zaseje a sazenice se ujme a pak roste. Možná je to v nás již po tisíce let, co jsme sestoupili ze stromů a začali se starat o půdu a o zemědělství. Když přišla agrární revoluce, lidstvo se nesmírně rozmnožilo a zbohatlo. Patří to k nám, k moderním lidem, jestli to tak mohou říci. Byť dnes se aktivně zemědělstvím živí naprostá menšina lidí, alespoň v Evropě a civilizovaném světě.

Zasévání je dobrá věc. Rozsévát, rozsévát, rozsévát. Jistě, teď už jsme po sklizni, ale přenesme se k tomu jarnímu rozsévání. Ale to rozsévání je skvělá věc, nadějná.

Jak se to má v té duchovní rovině? Ježíš používá obrazy a metafory. Ono je to vlastně velmi podobné. Také zde máme rozsévání, setí, rozhazování semene nebo slova, chcete-li. Kazatel, kazatelka, duchovní, ale i laikové, všichni, kteří káží (což je slovo, který nabralo docela negativní zabarvení) tak vlastně rozsévají. Je velmi záhodno, aby to dělali rádi a aby z toho měli radost. Ono se to totiž hned pozná, když někdo káže s radostí nebo když už to dělá jen jako otravnou povinnost. Možná bychom mohli nahradit slovo kázat, zvěstovat, a to zvěstovat dobou zprávou (evangelium) o dobrém nebeském Otci a jeho přijetí, oběti, lásce.

Sedlák rozsévá, zemědělec seje, kazatel/ka či zvěstuje, co dělá Pán Bůh? No právě ten podporuje tyto své dělníky na vinici, na poli, ty, kteří vycházejí za lidmi, aby je pozvali, nebo dokonce zde se můžeme domnívat, že ten **rozséváč je samotný Bůh**.

Sestry a bratři, všimli jste si, že to rozsévání je **aktivní a tvořící činnost**. Tedy Bůh není ten policajt, je spíše tím, který chce, aby to rostlo, jeho činnost budí růst, je proaktivní, raduje se z úrody slova. Co dalšího nám ten text chce říci? Dobrý pěstitel rozsévá nekouká na ztráty, je více než velkorysý. To je možná zarážející. Leckdo by mohl říci, takto se rozumní sedláci nechovají. Rozsévát podél cesty, na nějakou skálu – to je přece hloupost a mrhání semenem. Jenže tady to tak prostě je. Jednak se stává, že ne všechny sazenice se ujmou, stane se, že něco zaschne atd. Ovšem uvažme, že se to prostě při sebelepší péči a opatrnosti stává. Tak je to i se slovem Božím. Ne všechno se ujme, ne všechno vzejde, ne vše vydá úrodu.

Sestry a bratři, a tak jaká je pointa. Co by nás napadlo? Víte, jsou lidé, kteří by řekli, no než takto mrhat drahocennou setbou, tak raději nic. Přece to nemá smysl, plýtvání nesnášíme. Jejich přístup by se mohl připodobnit přístupu člověka z Podobenství o hřivnách a sice tomu služebníkov, který šel a svůj poklad zakopal. Tolik se **bál toho Pána**, že ten poklad zakopal. I z toho poznáváme, že strach není opravdu dobrý rádce a falešný úsudek vede ke špatnému rozhodnutí a chování. Byť se zdá, že na věci kolikrát vyrazíme.

Sestry a bratři, je **lepší být taky proaktivní. Raději plýtvat než zrna nechat shnít**. Tak to je. To samé platí o duchovní rovině. Bibli nemáme mít doma zavřenou v knihovně, není to muzeální kousek, ani vzácný tisk, který by byl jako klenot zavřený na sedm klíčů. Bible má být čtena, má nás **oslovit a pak toto my máme rozdávat dál**. Lepší náš výklad Bible, byť třeba může mít rezervy než vůbec žádný, než slovo zamčené či zakopané, třeba i hodnotném a bezpečném trezoru. ...To by byl jeden z vrcholů toho, co jsem chtěl povědět. Nebojme se číst, zvěstovat, setkávat, dělat dobré.

Sestry a bratři, dále se můžeme podívat na to, co to s námi dělá. Co to dělá s lidmi. To abychom byli připraveni. Jednou padne slovo tam, podruhé jinde..... Vidíme, že ta receptce, přijetí je různé. Někdy to vypadá nadějně, slovo se ujme, ale ouha, přijdou jiné starosti či trápení a ono to zaschne. Podruhé to slovo padne na ztuhlou půdu, a něco zlého to slovo jakoby sezobne, jindy nás zmámí zase něco jiného, majetek, dobré bydlo, cokoliv, nějaká další modla.

Otázka je, co s tím? Ježíš, mám za to, tady vlastně říká, ono se s tím nedá nic dělat. Jaksi přesazovat suché sazenice nemá smysl, havranům z volat zrna také nevyrvete, ztráty, málo platné, jsou. **Co je důležité - nenechat se odradit**. Takové receptce prostě taky nastanou. Známe přece i Podobenství o hostině o tom vypráví. Je hodně lidí pozvaných na hostinu, ale ouha, člověk by si myslel, že to bude velká radost, ale ono to dopadne úplně jinak. Pozvaným se najednou nechce na hostinu, odmítají, byť s díky na rtech. Nejde to, mám volky, mám novou manželku, přece uznej - to nejde, nezlob se.... Křesťané se s tím vždy vyrovnávali, i my se s tím vyrovnáváme. Bylo to pro ně, i pro nás dnes, obtížné. Zveme lidi a ono jakoby nic. Nechtějí, nebo nemají zájem o nic dalšího, nebo přestanou chodit. Co dělat?

Já myslím, že bychom jim měli přát požehnání. Bůh ti žehnej na tvé cestě a mít otevřenou náruč a radovat se z případného návratu. Pozitivní je, že se to tím nekončí. Někdo ta slova vezme velmi velmi vážně. Někdo se také navrátí, další přijde. **Pak nastává ta úroda, a to řádově mnohonásobná**. Jak říká Izajáš to slovo nakonec vydá úrodu, budou to plné pytle, hodně dobrého, snad i hodně lásky. Bude to čirá radost. To je to - radovat se z mála, které se ale může stát hodně.

AMEN